

Таърихи пинҳонии ояти чиҳил — рақами сездеҳ

Рақами сездеҳ

Jeff Pippenger

2026-05-28

Ҳамчун рамзи асосии яксаду чилу чор ҳазор, Петрус дар Паниум дар соли 2026 истодааст ва барои ислоҳи пешгӯии бардурӯғи 18 июли соли 2020 амал мекунад. Кори ӯ дар ин чиҳат бо кори ислоҳи Қозайя Литч нисбат ба 11 августи соли 1840 ва муайянсозии Самуэл Сноу нисбат ба 22 октябри соли 1844 мувофиқат мекунад. Ислоҳи Литч паёми фариштаи аввалро қудрат бахшид ва муайянсозии Сноу паёми фариштаи дуюмро қудрат бахшид. Қудрат ёфтани паёмҳои фариштаи аввал ва дуюм намунаи қудрат ёфтани паёми фариштаи сеюм аст. Хусусиятҳои паёмҳои аввал ва дуюм дар паёми сеюм ҳамчун таркибе аз паёми хориҷии вой ва паёми дохилии нидои нимашабии масали даҳ бокира таҷассум ёфтаанд.

Дар татбиқи сегонаи нубувват, аввалин ва сеюм, ки ҳамчуни оғоз ва анҷом мебошанд, хусусиятҳои мувозӣ хоҳанд дошт. Чанде пеш, як бародар чанд ҳақиқатеро, ки бо войи якуми Ваҳй боби нӯҳ алоқаманданд, ошкор намуд, ки ҳангоми татбиқ шудан таҳти асли Алфа ва Омега, тасдиқи амиқи дигари «заминларза»-и Ваҳй боби ёздаро муайян месозанд. Қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида ҳамон «заминларза» аст, ки нахуст дар Инқилоби Фаронса иҷро шуд, вақте ки Фаронса, ки як қисми даҳ миллате буд, ки сохтори нубуввати Рими бутпарастро дар китоби Дониёл ташкил медоданд, сарнагун гардид. Аз ин рӯ, боби ёздаҳ меғӯяд, ки даҳяки шаҳр фуру афтод.

Ва дар ҳамон соат зилзилаи бузурге ба амал омад, ва даҳяки шаҳр фуру рехт, ва дар он зилзила аз одамон ҳафт ҳазор нафар кушта шуданд; ва боқимондагон ба ҳарос афтода, Худои осмонро ҳамду сано гуфтанд. Ваҳй 11:13.

Дарҳол баъд аз ин оят, исломи войи сеюм фаро мерасад.

Войи дуввум гузашт; ва инак, войи сеюм ба зудӣ меояд. Ваҳй 11:14.

Пешравон интизор буданд, ки «войи сеюм» фавран пас аз войи дуюм меояд, аммо калимае ки ба «ба зудӣ» тарҷума шудааст, маънои ногаҳонӣ ва ғайричаҳмдоштро дорад, ки ин хусусияти ҳамлаҳои ногаҳонии Ислом аст. Войи сеюм набуд, ки 22 октябри соли 1844, чунон ки пешравон гумон бурда буданд, фаро расад, балки ҳангоме ки он фаро мерасид, он «ногаҳон ва ғайричаҳмдошт» руҳ медод, чунон ки дар 9/11 руҳ дод, ва ба ин васила оғози муҳригузори яксаду чилу чор ҳазорро нишон медод, ки он каме пеш аз заминларзаи қонуни якшанбе ба поён мерасад.

«Заминларза»-и қонуни якшанбе ларзиши ҳайвони «замин» аст, ва ҳангоме ки 9/11 фаро расид, Хоҳар Уайт муайян кард, ки Худованд барҳост, то «заминро ба шиддат бичунбонад». Дар оғози муҳригузорӣ ва дар анҷоми он, ҳайвони замин ба ларза меояд; бинобар ин,

«заминларзаи бузург».

«Ман ҳеҷ гоҳ инро нагуфтаам. Ман гуфтаам, ҳангоме ки ба биноҳои бузурге, ки дар он ҷо ошёна бар ошёна қомат меафрохтанд, менигаристам: “Чӣ манзараҳои даҳшатноке рӯй хоҳанд дод, вақте ки Худованд бархезад, то заминро саҳт ба ларза оварад! Он гоҳ суҳанони Ваҳй 18:1–3 ба иҷро хоҳанд расид.”» Review and Herald, 5 июли 1906.

Худованд «бармехезад», вақте ки дар кори тадбирии Ё тағйироте ба вучуд меояд, чунон ки он ҳангоме буд, ки Истефанус сангсор карда шуд, дар 22 октябри соли 1844, вақте ки довари мурдагон оғоз ёфт. Вақте ки довари зиндагон дар 9/11 оғоз гардид, Худованд боз бархост, ва он гоҳ Ё ҳайвони заминро ба ларза овард, чунон ки дар анҷоми муҳригузори яксаду чихилу чаҳор ҳазор хоҳад кард, вақте ки Ё кори тадбирии Худо аз калисои Худ ба сӯи рамаи дигари Худ, яъне онҳое ки ҳанӯз дар Бобил ҳастанд, тағйир медиҳад.

Он чиеро бародар Дониёл кашф намудааст, хусусиятҳои воӣ аввал мебошанд, ки бо шаҳодати «заминларзаи бузург»-и боби ёздаҳум, мувофиқ ба таърих ва ба фаҳмиши пешравон дар бораи таърихе, ки воӣ аввалро ба иҷро расонд, ҳамоҳанг мебошанд.

Ва фариштаи панҷум қарнаи навоҳт, ва ман ситораеро дидам, ки аз осмон бар замин афтада буд; ва ба вай калиди ҷоҳи беҳадуқур дода шуд. Ва ӯ ҷоҳи беҳадуқурро кушод; ва аз ҷоҳ дуде баромад, мисли дуди қӯраи азим; ва офтобу ҳаво аз дуди ҷоҳ торик шуданд. Ва аз дуд бар рӯи замин малаҳҳо берун омаданд; ва ба онҳо қудрат дода шуд, чунон ки қадумони замин қудрат доранд. Ва ба онҳо амр карда шуд, ки на ба алафи замин, на ба ҳеҷ сабза, ва на ба ҳеҷ дарахт зиён расонанд; балки фақат ба он одамоне, ки мӯҳри Худоро бар пешониҳои худ надоранд. Ваҳй 9:1–4.

Пешвоён ин оятҳоро ба таърихе, ки зуҳури Муҳаммадро муаррифӣ намуд, ба дурустӣ татбиқ карданд: ӯ дар соли 570 таваллуд ёфт, қаблаҳоро дар соли 606 муттаҳид кард, аввалин ваҳйи худро дар соли 610 қабул намуд, дар соли 622 ба Мадина ҳиҷрат кард, дар соли 624 қанҷҳои худро оғоз намуд ва дар соли 632 даргузашт. «Ҷоҳи беҳад» дар маънои набавӣ зуҳури нави шайтонро ифода мекунад, аммо Муҳаммад дар Арабистон оғоз кард, ки он низ ба сабаби биёбонҳои фароҳ ҳамчун ҷоҳи беҳад шинохта мешавад.

Муҳаммад дар соли 606 подшоҳи нубувватӣ гардид, ё чунон ки ӯро меномиданд, «амин», вақте ки миёни қаблаҳои гуногун баҳсеро ҳал кард, ки дар ҳайрат буданд, ки ба кӣ иҷозат дода шавад, то санги гӯшаи «санги сиёҳ»-и Каъбаро ба ҷойи худ баргардонад. Каъба биноест ба шакли мукааб (аз ин рӯ номи «Каъба», ки дар арабӣ маънои «мукааб»-ро дорад), ки дар маркази Масҷиди Ҳароми Макка дар Арабистони Саудӣ ҷойгир аст. Баландии он тақрибан 43 фут, паҳноияш ёздаҳ фут ва дарозияш 10 фут буда, аз гранит ва мрамор сохта шудааст ва рӯйпӯши абрешимиву пахтагини сиёҳ онро мепӯшонад. Каъба ҳеле пеш аз Муҳаммад вучуд дошт ва мувофиқи анъанаи исломӣ, он ибтидо аз ҷониби Иброҳим ва писараш Исмоил ҳамчун хонаи ибодат барои Худои Ягона (Аллоҳ) бино шудааст. Дар тӯли асрҳо, он аз бутҳо пур шуд ва аз ҷониби қаблаҳои араб ҳамчун зиёратгоҳи бутпарастӣ истифода мегардид.

Каъба маркази рӯҳонии ҷаҳони ислом аст — бинои сода ва бостоние, ки тавҳид, ваҳдат ва пайванди миёни имони Иброҳимӣ ва исломро рамзгузорӣ мекунад. Мусулмонон онро ба маънои айнӣ «хонаи Худо» намешуморанд, балки бештар нуқтаи марказии ибодате, ки аз ҷониби Худо таъйин шудааст. Амалҳои Муҳаммад дар даврае, ки Каъба вайрон шуда буд ва сипас аз нав бино гардид, он ҷоест, ки роҳбарии ӯ оғоз ёфт.

Сели ногаҳонӣ Каъбаро осеб расонд, ва қabilaи Қурайш онро аз нав бино кард. Вақте ки вақти бозниҳодани Ҳажарул-Асвад ба гӯшаи он фаро расид, қabilaҳои гуногун бар сари он ки шарафи ин кор ба кӣ бояд насиб гардад, ба муноқиша пардохтанд. Онҳо мувофиқа карданд, ки ҳар касе, ки баъд аз ин аввалин шуда ба он ҷо ворид шавад, ҳукм хоҳад кард. Муҳаммад ворид шуд, ва ӯ ин ихтилофро бо хирадмандӣ ҳал намуд: Ҳажарул-Асвадро бар рӯйи порчае аз матоъ гузошт, намоёндае аз ҳар қабиларо водошт, ки онро якҷо бардоранд ва якҷо ҳамл кунанд, сипас ҳуди ӯ онро дар ҷои худ қарор дод. Ин рӯйдод барои ӯ эҳтироми бузург ва унвони Ал-Амин («Амонатдор») -ро дар миёни аҳли Макка ба даст овард. Ин яке аз рӯйдодҳои калидии пеш аз нубувват аст, ки дар бисёр қадвалҳои замони барҷаста нишон дода мешавад. «Санги Сиёҳ» ҳамон санги гӯшае буд, ки аз ҷониби Муҳаммад гузошта шуд, ки ӯ подшоҳи набувватӣ бар Ислом аст. Санги сиёҳи гӯша як қалбакии ошқори Масеҳ аст (санги гӯшаи ҳақиқӣ), ва фасоди хонаи Каъба пас аз солҳои ворид шудани бутҳо низ аз ҷониби Муҳаммад бартараф карда шуд.

Пас аз он ки Қурайш паймони Худайбияро шикастанд, Муҳаммад бо лашкаре иборат аз тақрибан 10,000 мусалмон ба сӯи Макка раҳсипор шуд. Шаҳр бо бисёр ҷанги андак таслим гардид. Сипас Муҳаммад ба Каъба даромад, 360 бутро, ки дар дохили он буданд, нобуд сохт ва он муқаддасгоҳро барои ибодати Худои ягона (Аллоҳ) аз нав бахшид. Бинобар ин, Муҳаммад, подшоҳи Ислом, санги асосро гузошт ва маъбадро аз бутпарастӣ пок кард.

Дар китоби Ваҳй се қувва ҳастанд, ки аз вартаи беҳад мебароянд, ва ҳар яке аз он се Масеҳи қалбакӣро намоёндагӣ мекунад. Шайтон, аждаҳо, мекӯшад мисли Ҳаққи Таоло бошад, бар тахти ӯ ва дар Калисои ӯ нишинад.

Эй Люсифер, писари субҳ, чӣ сон аз осмон афтадай! чӣ сон ба замин сарнагун карда шудай, ту, ки халқҳоро нотавон месохтӣ! Зеро ту дар дили худ гуфтӣ: «Ба осмон сууд хоҳам кард, тахти худро аз ситорагони Худо болотар хоҳам бардошт; ҳамчунин бар кӯҳи ҷамоат, дар ақсои шимол, хоҳам нишаст; аз баландиҳои абрҳо болотар хоҳам баромад; мисли Ҳаққи Таоло хоҳам шуд». Аммо ту ба дӯзах фурӯд оварда ҳақ шуд, ба ақсои ҷоҳ. Ишаё 14:12–15.

Аждаҳои атеизм аз вартаи беҳад дар Ваҳйи боби ёздаҳ баромад, ва ҳайвони католикизм, вақте ки захми марговараш шифо меёбад, аз вартаи беҳад боло меояд.

Он ҳайвоне ки ту дидӣ, буд ва нест; ва аз вартаи беинтиҳо боло хоҳад омад ва ба ҳалокат хоҳад рафт; ва сокинони замин, ки номҳои он аз бунёди олам дар дафтери ҳаёт навишта нашудааст, дар ҳайрат хоҳанд афтод, ҳангоме ки он ҳайвонро мебинанд, ки буд ва нест, ва боз ҳаст. Ваҳй 17:8.

Ҳайвони католикизм ҳангоми ҷорӣ шудани қонуни якшанбе, вақте ки иттиҳоди сегона барқарор мегардад, ба тахти замин боло меравад. Монанди аждаҳо, католикизм даъво мекунад, ки Худост, чунонки Павлус инро ба бисёр муносиб муайян намудааст.

Бигзор ҳеҷ кас шуморо ба ҳеҷ вачҳ фиреб надихад; зеро он рӯз нахоҳад омад, магар он ки аввал иртидоде ба вукӯъ ояд, ва он марди гуноҳ ошкор гардад, он писари ҳалокат; ки муҳолифат мекунад ва худро болотар аз ҳар он чи Худо номида мешавад ё парастада мешавад, боло мебардорад; ба тавре ки ӯ ҳамчун Худо дар маъбади Худо менишинад ва худро чунин нишон медиҳад, ки гӯё Худост. 2 Таслӯникиён 2:3, 4.

Монанди аждаҳо, ҳайвони католикизм зиддимасеҳ аст; ҳар ду даъво мекунанд, ки Худо ҳастанд, ва нобудии ниҳонии ҳар ду бо шаҳодати китобии онҳо вобаста аст, зеро аждаҳо ба дӯзах фурӯ оварда мешавад, ва ҳайвон писари ҳалокат аст. Ҳалокат бошад нобудии ниҳонист.

«Азми зиддимасеҳ барои ба анҷом расонидани исёне, ки онро дар осмон оғоз карда буд, дар фарзандони нофармонӣ ҳамчунон амал хоҳад кард». *Testimonies, volume 9, 230.*

«Тавассути папаи Рум ҳамон коре дар ин ҷо бар рӯи замин идома дода шудааст, ки пеш аз ронда шудани мири зулмот дар дарборҳои осмон анҷом дода мешуд. Шайтон дар осмон кӯшиш кард, ки шарияти Худоро ислоҳ наояд ва иловае аз худ пешкаш кунад. Ӯ довари худро аз довари Офаридгори худ боло бардошт ва иродаи худро аз иродаи Яхува болотар гузошт, ва ба ин васила амалан эълон кард, ки Худо метавонад хато кунад. Папа низ ҳамон роҳро пеш мегирад ва барои худ маъсумият даъво намуда, мекушад шарияти Худоро мутобиқ ба афкори худ созад, зеро худро қодир медонад, ки иштибоҳҳоеро, ки ба гумони ӯ дар қонунҳо ва фармонҳои Парвардигори осмон ва замин мебинанд, ислоҳ кунад. Ӯ амалан ба ҷаҳон мегӯяд: Ман ба шумо қонунҳое бехтар аз қонунҳои Яхува хоҳам дод. Ин чӣ таҳқири бузургест нисбат ба Худои осмон!» *Signs of the Times, November 19, 1894.*

Ислом, ки дар таърихи асри ҳафтум аз ҷониби Муҳаммад намояндагӣ мешуд, низ аз вартаи беҳад баромад, вақте ки калиде, ки ба Муҳаммад дода шуда буд, гардонда шуд. Вақте ки варта кушода шуд, «дуд» берун омад, ки офтоб ва ҳаворо тира гардонд. Пешқадамон дуруст муайян карданд, ки «калиде», ки вартаро кушод, ҷанги Найнаво буд.

Вақте ки мо ба се ояти аввали боби нӯҳуми Ваҳй аз рӯи фаҳмиши пешоҳангон, дар заминаи татбиқи сегонаи нубувват, наздик мешавем, мо хусусиятҳои нубуввати он оятҳоро меёбем, ки войи аввалро ифода мекунанд ва намунаи хусусиятҳои нубуввати войи сеюм мебошанд, ки ҳангоми заминларзаи бузург «ба зудӣ» фаро мерасад. Қонуни якшанбе бо ҷанги Нинве намояндагӣ мешавад.

Петрус барои ислоҳ кардани пешгӯии бардурӯғи тӯбҳои оташини Нашвилл масъул аст, ва ӯ эътироф мекунад, ки татбиқи дурусти хушдори Эллен Уайт дар бораи тӯбҳои оташин бар Нашвилл оғози «нобудии ҳазорон шаҳрҳоеро, ки қариб қомилан ба бутпарастӣ дода шудаанд», нишон медиҳад.

Тўбҳои оташи Нэшвилл оғози давраи харобӣ бар шаҳрҳоро нишон медиҳанд, ва ҳамчунин оғози эълони паёми кӯтоҳи «фарёди нимашаб»-ро ишора мекунад. Он паём бо ҳамлаи ғайричашмдошти Ислон оғоз меёбад, ва он давра бо ҳамлаи ғайричашмдошти Ислон ҳангоми зилзилаи бузург ба анҷом мерасад. Давраи эълони «фарёди нимашаб» анҷоми замони мӯҳрғузории яксаду чилу чаҳор ҳазорро нишон медиҳад, ки бо ҳамлаи ғайричашмдошти Ислон дар 9/11 оғоз ёфта буд.

Пас муҳрғузории яксаду чилу чаҳор мувофиқи хатти Биллом ва ҳар оғоз ёфт, ки дар он се зарба вучуд дорад, ки ба қонуни якшанбе анҷом меёбад, вале дар он ҳамлаи дуввуми ногаҳонӣ рӯзи 7 октябри соли 2023 бар замини қадимаи ҷалол ва сипас дар тўбҳои оташи Нашвиллро дар бар мегирад. Ҳамаи хатҳо бо ҳам мувофиқанд, ва Петрус дарк мекунад, ки кушода шудани муҳрҳои ин ҳақиқ, ки ба сурати марди ҳасрӯб ҷамъоваркунандаи ҷавоҳироти пароканда ва андохтани онҳо ба сандуқ тасвир шудааст, қори Шери қабिलाи Яхудо мебошад.

Шери Яхудо паёми ислоҳшудаи Петрусро дар Нэшвилл ҳамчун воқеъшуда дар давраи ниҳони мӯҳрғузории яксаду чилу чор ҳазор, ки дар таърихи ниҳонии ояти чиҳили боби ёздаҳуми Дониёл ба тасвир омадааст, муайян мекунад, ва мушаххастар, дар он қисми ҳамаи таърихи ниҳонӣ, ки дар оятҳои ёздаҳ то понздаҳи ҳамаи боб ба тасвир омадааст. Дар он оятҳо, ҷанги Рафия ва ҷанги Паниум ба қонуни якшанбеи ояти шонздаҳум меоранд, ки онро ҷанги Актиум муаррифӣ мекунад. Вақте ки ҷанги Паниум дар қонуни якшанбе ба ҷанги Актиум мепайвандад, ҷанги Нинево низ тақрор мешавад.

«Калид»-е, ки ба Муҳаммад, подшоҳи Ислон, дода шудааст, ки номи ӯ на танҳо ҳислати Ислон, балки ҳамчунин макони ҳалокатест, ки бо ҷанги Ниневе нишон дода шудааст. Номи подшоҳ «ба забони ибронӣ Абаддон аст», ва «ба забони юнонӣ номи ӯ Аполлион аст». Забонҳои юнонӣ ва ибронӣ ба Аҳди Қадим ва Аҳди Ҷадид таъкид менамоянд ва ба мо меомӯзонанд, ки Абаддон маънои «макони ҳалокат»-ро дорад ва Аполлион маънои «ҳалоккунанда»-ро. Дар ояти ёздаҳуми Ваҳй, боби нӯҳ, подшоҳ бар Ислон Муҳаммад аст, вале ӯ ҳамчунин «фариштаи вартаи беҳад» аст, ки он Шайтон мебошад. Ҳамчунон ки папа зиддимасеҳ аст, ҳамчун дасти рости Шайтон бар замин, Муҳаммад низ бевосита аз ҷониби Шайтон, фариштаи вартаи беҳад, идора мешавад.

Дар замони қонуни якшанбе, иттиҳоди сегона бар ҷаҳон таҳмил карда мешавад, ва захми марговаре, ки дар соли 1798 ба папагӣ расонида шуда буд ва ба ин васила анҷоми Асрҳои Зулмотро нишон дода буд, шифо меёбад. Вақте ки он захми марговар шифо меёбад, давраи дуҷуми Асрҳои Зулмот фаро мерасад, ва дар замони заминларзаи бузург, ки ҳамаи қонуни якшанбе аст, Ислон калидро мегардонад ва дуде чун аз кӯра танӯр офтоб ва ситорагонро тира месозад, зеро торикӣ бозмегардад. Ҷанги Ниневе дар қонуни якшанбе тақрор мешавад, зеро он калидест, ки давраи дуҷуми торикиро меоварад. Дар он ҷо иртидоди милли аз пайи вайронии милли меояд. Дар он ҷо «истибдоди ғайбӣ» қомилан ҳукмфармо мегардад, зеро дуди Ислон, ки офтоб ва ситорагонро дар ҷанги Ниневе тира мекунад, монанди кӯраи сӯзон аст. «Кӯраи сӯзон» ҷузъе аз аҳди Худо бо Иброҳим буд.

Ва ғангоме ки офтоб фурӯ рафт ва торикӣ фаро расид, инак, танӯри дудкунандае ва чароғи фурӯзоне, ки аз миёни он пораҳо мегузашт. Ҳастӣ 15:17.

Танӯри дудбароре, ки аз миёни қурбониҳои аҳди Ибром гузашт, ғуломиро дар Миср, ки дар ин порча дар ояти сздаҳум ифода ёфтааст, муайян мекард.

Ва ба Абром гуфт: «Ба яқин бидон, ки насли ту дар замин, ки аз он онҳо нест, ғариб хоҳад буд, ва онҳоро хизмат хоҳад кард; ва онҳо онҳоро чорсад сол азоб хоҳанд дод». Ҳастӣ 15:13.

«Кӯраи сӯзон», монанди кӯраи Набукаднесар дар боби сеюми Дониёл, рамзи асорат ва ғуломист, чунон ки ҳолати Шадрак, Мешак ва Абед-Него низ чунин буд.

«Аммо мисли ситорагон дар гардиши фарохи роҳи барои онҳо таъиншуда, мақсадҳои Худо на шитобро медонанд ва на таъхирро. Худо ба воситаи рамзҳои зулмати бузург ва кӯраи дуднок ғуломи Исроилро дар Миср ба Иброҳим ошкор намуда, эълон карда буд, ки муддати иқомати онҳо бояд чорсад сол бошад. «Ва баъд аз он, — гуфт ӯ, — онҳо бо дороии бисёр берун хоҳанд омад». Ҳастӣ 15:14». Орзуи асрҳо, 33.

Аммо Худованд шуморо гирифт, ва шуморо аз кӯраи оҳанин, яъне аз Миср, берун овард, то ки барои ӯ қавми меросе бошад, чунон ки имрӯз ҳастед. Такрори Шариат 4:20.

Дуде, ки ғангоми гардонида шудани калиди ҷанги Нинево офтоб ва моҳро тира месозад, он таъкиbero муайян мекунад, ки ба таври ҷиддӣ аз қонуни якшанбе оғоз меёбад. Пас, таъкиби асрҳои торик такрор мегардад. Пешқадамон дуруст муайян карда буданд, ки ҷанги Нинево ҳамон «калид» буд, ки Исромо ҳамчун воии аввал дар соли 627 ба таърихи нубувват ворид сохт. Ҷанг миёни Рум ва Форс буд, ва он пирӯзии Румро ифода мекард, аммо он чизе буд, ки пирӯзии Пиррӣ номида мешавад,—пирӯзие, ки дар асл ба ҳуди ғолиб зиёновар аст. Ин ибора аз пирӯзии шох Пирруси Эпир сарчашма мегирад. Баъд аз ду ҷанг бар зидди румиён (Ҳераклея дар 280 то милод ва Аскулум дар 279 то милод), ӯ лашкари Румро шикаст дод, аммо қисми азими нерӯҳои худро аз даст дод. Мувофиқи ривоят, ӯ он гоҳ гуфтааст: «Боз як чунин пирӯзӣ, ва мо ҳалок мешавем».

Ҷанги Нинево барои Рум пирӯзии стратегии буд, вале пас аз анҷом ёфтани он на Рум ва на Форс дигар қудрате надоштанд, ки баъд аз он тавонанд ба таври муассир ба ҳамлаи Исро муқовимат намоянд. Дар иҷрои муосири ҷанги Нинево, Форс Иёлоти Муттаҳида аст ва Рум папост. Модо-Форс, ҳамчун қудрати дӯшоха, қудрати дӯшоҳи Иёлоти Муттаҳидаро ифода мекунад. Дар замони қонуни якшанбе, Иёлоти Муттаҳида фақат як шох аст, зеро то расидан ба қонуни якшанбе, сурати ҳайвон ташаккул ёфтааст, ва он ташаккул аз муттаҳид сохтани ҳар ду шох ба як шох иборат аст. Дар Дониёл 8, ду шох ҳастанд, ки империяи Модо-Форсро ифода мекунанд, ва шохҳои форсӣ охири баромад.

Пас ҷашмони худро боло бардоштам ва дидам; ва инак, назди дарё қошқоре меистод, ки ду шох дошт; ва ҳар ду шох баланд буданд, аммо яке аз дигаре баландтар буд, ва он ки баландтар буд, дертар баромад. Дониёл 8:3.

Ду шохи Иёлотӣ Муттаҳида — ҷумҳурихоҳӣ ва протестантизм — ҳангоме ки калисо ва давлат барои ташкил додани сурати ҳайвон ба ҳам меоянд, ба як чиз муттаҳид мешаванд. Ин ташаккул он гоҳ ба таври комил анҷом меёбад, ки нишони ҳайвон дар қонуни якшанбе маҷбуран қорӣ карда шавад. Ин Иёлотӣ Муттаҳидаро дар қонуни якшанбе ҳамчун ҳамон Форс муаррифӣ мекунад. Форсро Рум дар ҷанги Нинево мағлуб кард. Чӣ гуна Рум Форсро мағлуб кард, аз лиҳози таърихӣ аҳамият дорад, зеро ин ба сабаби манёврҳои Гераклий, императори Рум, буд.

Ба таври сода гӯем, Ираклий ҳамлаи ногаҳонӣ анҷом дод, на ҳамлаи рӯиросту пешраванда. Кӯшишҳои ӯ барои ба амал овардани ин ногаҳонӣ дар таърих сабт шудаанд. Ин ногаҳонӣ қарори ӯро дар бар мегирифт, ки дар зимистон ҳамла кунад, ки дар он замонҳои таърихӣ ғайриодӣ буд, аммо қор бо ҳамин поён наёфт. Ираклий ҳучуми худро дар миёнаҳои сентябри соли 627 аз шимол (баландиҳои Арманистон) оғоз кард. Ба ҷойи он ки масири интизоршавандаи ҷанубиро мустақиман ба сӯи пойтахти Форс — Ктесифон — пеш гирад, ӯ камони васеъ сохт ва ба самти ҷанубу шарқӣ дар тӯли минтақаҳои марзӣ ҳаракат кард (тахминан дар ҳудуди марзи имрӯзаи Туркия ва Эрон). Сипас ӯ ба ҷануб ва ғарб рӯй оварда, 1 декабри соли 627 аз дарёи Заби Бузург гузашт. Ин нерӯҳои ӯро дар фалатҳои Нинево (соҳили шарқӣ дарёи Дачла), дар наздикии вайронаҳои Ниневии бостонӣ, ҷойгир кард. Ин ҳаракат нисбат ба нерӯҳои Форс аз ҷануб ба шимол буд — бар хилофи он чизе ки форсиён интизор доштанд. Онҳо гумон мекарданд, ки ӯ фишорро ба самти ҷануб ба сӯи Ктесифон идома медиҳад. Ин фармондеҳи форс Рахздро ногаҳон дармонда кард ва ӯро маҷбур сохт, ки Ираклийро ба замини барои худ номусоид таъқиб кунад. Ин ба румиён имкон дод, ки майдони ҷангро дар ҳамвориҳои наздики Нинево интиҳоб кунанд. Ин манёвр пеши роҳи онро гирифт, ки румиён дар миёни нерӯҳои форс дармонанд, ва барои онҳо, агар лозим мешуд, роҳи гурез фароҳам овард. Дар якҷоягӣ бо туман дар рӯзи ҷанг ва тактикаи ақибнишинии сохта ҳангоми ҳуди набард, ҷандин қабати ногаҳонӣ вучуд дошт. Ин ҳучуми ҷасуронаи зимистона ва масири даврзании паҳлӯӣ ба умқи қаламрави Форс яке аз бузургтарин дастовардҳои низомии Ираклий шумурда мешавад. Он барои шикастани эътимоди форсиён кумак кард ва дар пирӯзии ниҳонии румиён дар он ҷанги тӯлонӣ саҳми бисёр бузург гузошт.

«Дар муҳорибаи Найнаво, ки аз дами субҳ то соати ёздаҳум бо шиддати тамои ҷараён дошт, бисту ҳашт алам, ғайр аз онҳое ки шикаста ё пора шуда метавонистанд, аз форсиён гирифта шуданд; қисми бузурги лашкари онҳо торумор гардид, ва ғолибон (румӣён), талафоти худро пинҳон дошта, шабро дар майдони ҷанг сипарӣ карданд. Шаҳрҳо ва қасрҳои Ашшурия бори аввал ба рӯи румиён кушода шуданд.»

«Императори Рум аз фатҳҳое, ки ба даст оварда буд, таквият наёфт; ва ҳамзамон, ва ба ҳамон васила, роҳе барои анбӯҳи сарасиниён аз Арабистон, монанди малаҳҳо аз ҳамон сарзамин, мухайё гардид, ки онҳо, дар рафти ҳаракати худ ақидаи торик ва гумроҳкунандаи Муҳаммадиро паҳн намуда, ба зудӣ ҳам империяи Форс ва ҳам империяи Румро фаро гирифтанд.

«Барои нишон додани ин воқеият намунае пурратар аз суҳанони хотимагии бобе, ки иқтибосҳои пешин аз Гиббон аз он гирифта шудаанд, наметавон орзу кард. “Гарчанде ки дар зер байраки Ираклий лашкари пирӯзманде ташкил шуда буд, ин кӯшиши ғайритабӣ, ба назар мерасад, қуввати онҳоро бештар фарсуда кард, на ин ки ба кор андохт. Ҳангоме ки император дар Қустантиния ё Ерусалим тантана мекард, шаҳраки ноошное дар сарҳадоти Сурия аз ҷониби сарасенҳо ғорат карда шуд, ва онҳо баъзе аз кӯшунҳоро, ки барои наҷоти он пеш рафта буданд, пора-пора карданд,—ҳодисаи маъмулӣ ва ночиз, агар он саргози инқилоби азиме намебуд. Ин роҳзанон расулони Муҳаммад буданд; далерии девонаворонаи онҳо аз биёбон бархоста буд; ва дар ҳашт соли охири ҳукмронии худ Ираклий ҳамон вилоятҳоро ба арабҳо аз даст дод, ки онҳоро аз форсҳо раҳо карда буд.»

«“Рӯҳи фиреб ва шавқу ҳаяҷон, ки маскани он дар осмонҳо нест,” бар замин раҳо карда шуд. Чоҳи беҳад фақат ба калиде барои кушода шудан ниёз дошт, ва он калид сукути Хусрав буд. Ў номаи як шаҳрванди ношиноси Маккаро бо таҳқир пора карда буд. Аммо ҳангоме ки аз “шӯълаи ҷалоли” худ ба “бурҷи торикӣ”, ки ҳеҷ чашме наметавонист ба он нуфуз кунад, фуру рафт, номи Хусрав ногаҳон мебоист пеши номи Муҳаммад ба фаромӯшӣ супурда шавад; ва ҳилол гӯё танҳо интизори баромадани худ буд, то он ки ситора фуру афтад. Хусрав, пас аз шикасти комил ва аз даст додани салтанаташ, дар соли 628 кушта шуд; ва соли 629 бо “фатҳи Арабистон” ва “аввалин ҷанги муҳаммадӣ” бар зидди империяи Рум” нишонгузори шудааст. “Ва фариштаи панҷум карнай навохт, ва ман ситораеро дидам, ки аз осмон бар замин афтод; ва ба ӯ калиди чоҳи беҳад дода шуд. Ва ӯ чоҳи беҳадро кушод.” Ў бар замин афтод. Вақте ки қуввати империяи Рум фурукашида буд, ва подшоҳи бузурги Шарқ дар бурҷи торикии худ мурда меҳобид, ғорати як шаҳри ношинос дар марзҳои Сурия “пешдаромади як инқилоби азим” буд. “Ғоратгарон ҳаввориёни Муҳаммад буданд, ва шучоати девонавори онҳо аз биёбон сар баровард.”» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 495–497.

Ҷанги Нинве рамзи он аст, ки Рими муосир ҳангоми қонуни рӯзи якшанбе Иёлоти Муттаҳидаро мағлуб мекунад, аммо ин пирӯзии Пирр аст, зеро ҳукми тадриҷӣ бар Рим аз замони қонуни рӯзи якшанбе оғоз меёбад.

Хусрав сардори империяи Форс буд; бинобар ин, Форс, ки сукути Иёлоти Муттаҳидаро ҳангоми қонуни якшанбе намояндагӣ мекунад, он калидест, ки дар вақти сукути салтанати шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас чоҳи беҳадро мекушояд. Он қонуни якшанбеи оятҳои шонздаҳ, сию як ва чилу яки Дониёл ёздаҳ, ҳамчунин, Ваҳй сездҳ ояти ёздаҳро намояндагӣ мекунад.

Ба шарҳҳои пешоҳанг Стефан Ҳаскелл оид ба ҳамон оятҳо ва таърих таваҷҷуҳ кунед:

«Арабҳо, ё худ Сарасинҳо, ҳаргиз дар рӯи замин ҳеҷ гуна нуфузе ба амал наоварда буданд. Дар таърихи миллатҳо, ин мардони озоди биёбон қариб бидуни ҳеҷ ёдоварие гузашта буданд. Муҳаммадия парокандагии қабилаҳоро ба ваҳдат овард ва онҳоро ҳамчун фатҳкунандагони миллатҳо ба пеш фиристод. Пешрафти босуръате, ки ҳамроҳи лашкарҳои Сарасин буд, ба андозаи зиёд аз ҷангу низоъ миёни Румиён ва Хусрав, сарвари империяи нави Форс, бармеомад. Ин низоъ ба сукути охирин анҷомид. Форси

навин ҳамчун девори монеа истода, қудрати Муҳаммадро маҳдуд нигоҳ медошт; аммо вақте ки он қудрат суқут кард, монеа аз миён бардошта шуд, «чоҳи беинтиҳо» кушода гашт, ва Сарасинҳо ҷаҳонро фаро гирифтанд. Вақте ки «чоҳи беинтиҳо» кушода шуд, дуде бархост, ки рӯи офтобро пинҳон кард». Ин тасвири бисёр пурқувват аст, ки таъсири тиракунандаи Муҳаммадияро, ҳангоме ки бар рӯи замин паҳн мешуд, ифода мекунад». Stephen Haskell, *The Story of the Seer of Patmos*, 164, 165.

Он девори монеъ дар таърихи Рум ҳамон девори ҷудоии калисо ва давлат аст, ки дар қонуни якшанбе бардошта мешавад. Дар пирӯзии пиррии Рум бар Форс дар ҷанги Нинвеҳ боз як қабати дигар низ ҳаст, зеро пеш аз ин ҷанги Нинвеҳи дигаре вучуд дошт, ки Алфоро ифода мекунад, ва ҷанги соли 627 Омегаро ифода менамояд. Он ҷанг дар соли 612 пеш аз милод буд, тақрибан дувоздаҳсад сол фосила миёни онҳо аст. Дар он ҷанг Ашшур аз ҷониби як иттиҳоди сечониба мағлуб гардид ва он поёни Империяи Ашшуро нишон дод.

А. Т. Љонс дар бораи ҷанги алфои Нинве чунин шарҳ медиҳад:

«Қорҳо дар ҳукумати Ашшур аз бад ба бадтар мерафтанд, то ки дар соли 612 то милод боз як исёни бузурги дигар аз ҷониби ҳамон се кишвар, ки ин навбат ҳуди Набополассар роҳбарӣ мекард, ба амал омад. Ин исён комилан муваффақ гардид: Нинве ба тӯдаи вайронаҳо табдил дода шуд; ва империяи Ашшур ба се баҳши бузург тақсим гардид,—Модия, ки шимолу шарқ ва дуртарин шимолро дар ихтиёр дошт, Бобил, ки Элом ва тамоми ҳамворӣ ва водихои Фурот ва Дачларо дар ихтиёр дошт, ва Миср, ки тамоми сарзамини ғарби Фуротро дар ихтиёр дошт. Мӯҳри ин иттиҳод миёни Бобил ва Модия издивоҷи духтари подшоҳи Модия бо Набукаднесар, писари Набополассар, буд. Маҳз ҳангоми иҷрои ҳиссаи худ дар ин иттиҳод бар зидди Ашшур буд, ки фиръавн Нехо, подшоҳи Миср, бар зидди подшоҳи Ашшур баромад, то назди Қархемиш, бар Фурот, ҷанг кунад, вақте ки подшоҳ Йӯшиёи Яҳудо барои ҷангидан бо ӯ берун омад ва дар Мачиддо кушта шуд. Сипас, азбаски тамоми ин қаламрави ғарбӣ ба подшоҳи Миср тааллуқ дошт, вай маҳз дар доираи ҳокимияти қонунии худ, ки ба воситаи фатҳ ба даст оварда буд, Шаллум, писари Йӯшиёро, аз подшоҳии Яҳудо барканор кард ва Элёқимро ба ҷояш подшоҳи Яҳудо таъин намуд, номашро ба Еҳўёқим иваз кард, ва бар замин андоз баст.» 1 Chronicles 3:15; 2 Kings 23:31–35.” A. T. Jones, *Review and Herald*, March 15, 1898.

Дар ҷанги алфои Нинвоҳ дар соли 612 то милод, Империяи Ошур ба поён расид, ҳамон гуна ки салтанати шашуми нубуввати Китоби Муқаддас дар қонуни якшанбе ба поён мерасад. Ғолиб дар ин ҷанг иттиҳоди сегонаи Бобил, Миср ва Модия буд. Дар ҷангҳои он давра шох Ёшиё дар Мачиддӯ мемирад, ва ба ин васила Қармичиддўро тимсол мегардад. Дар ҷанги омегаи Нинвоҳ дар соли 627, исломи войи сеюм озод карда мешавад, зеро девори муҳофизат дар Қонуни Асосӣ бардошта мешавад, чунон ки ба таври тимсолӣ нишон дода шудааст; ҳамон тавре ки Қаскел қайд кардааст, Форс «девори монеа»-и муҳофизат буд, ки бо шикасти Форс бардошта шуд. Марги шох Ёшиё дар Мачиддӯ ҷанги аввали Нинвоҳро ҳамчун ҷанги дуум дар айёми охир муайян мекунад. Охирини ду ҷанги Нинвоҳ дар соли 627, вақте ки калид гардонда мешавад ва чоҳ кушода мешавад, ҷанги аввал дар айёми охир аст, зеро аввалин охирин хоҳад буд. Ҷанги аввали Нинвоҳ байни Ошур ва иттиҳоди сегона ба

Ҳармиҷиддӯн мебарад. Давраи Зулмоти дуҷум бо ҷанги Нинвоҳ оғоз меёбад ва бо ҷанги Нинвоҳ ба поён мерасад.

Далелҳои карнаи панҷум, ки воӣи якуми боби нӯҳуми Китоби Ваҳй аст, ҳамон ҷизест, ки пешқадамон онро равшантарин шаҳодати таърихии ҳар порчае дар Китоби Ваҳй медонистанд. Урия Смит ин воқеиятро ба таври зерин баён мекунад:

«ОЯТИ 1. Ва фариштаи панҷум карнай навохт, ва ман ситораеро дидам, ки аз осмон ба замин афтод; ва калиди ҷоҳи беқаър ба вай дода шуд.»

«Барои шарҳи ин карнай, мо боз аз навиштаҳои ҷаноби Китт истифода хоҳем бурд. Ин нависанда ба ростӣ мегӯяд: “Дар миёни муфасссирон нисбат ба ҳеҷ қисми дигари Апокалипсис қариб ҷунин мувофиқати якнавохт вучуд надорад, ҷунон ки дар бораи татбиқи карнайҳои панҷум ва шашум, ё воӣи якум ва дуҷум, ба сарикиниён ва туркон. Ин қадар ошкор аст, ки базӯр метавон онро нодуруст фаҳмид. Ба ҷои он ки барои муайян сохтани ҳар яке танҳо як ё ду оят дода шуда бошад, тамоми боби нӯҳуми Ваҳй, ба қисмҳои баробар, ба тавсифи ҳар ду баҳшида шудааст.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 495.»

Петрус дар Паниум бо масъулияти ислоҳ қардани паёми тӯбҳои оташини Нашвилл қарор дорад, ва бори аввал дида мешавад, ки унсурҳои воӣи аввал бо унсурҳои қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда комилан мутобиқат мекунанд. Шери қабилai Яҳудо ин фаҳмишро дар мувофиқат бо дигар хатҳои нубувват, ки Ё қаблан муқаррар қарда буд, кушод. Таърихнигорон ба аҳамияти ҳамлаи ногаҳонии анҷомдодаи Рум бар форсҳо дар соли 627 шаҳодат хоҳанд дод, ва ҳангоме ки ҷунин мекунанд, онҳо қайд намуданд, ки манёвркунии Ҳераклий дар атроф ва пушти Форс дар фасли зимистон ҳамчун ҳилае буд, то пинҳон бимонад то вақти ҳамла.

Хоҳар Уайт моро оғоҳ месозад, ки Рум танҳо мунтазири «мавқеи мусоид» аст, ва он гоҳ вай зарба хоҳад зад.

«Қаломи Худо аз хатари наздикшаванда оғоҳӣ додааст; агар ба ин эътино нашавад, ҷаҳон.протестантӣ танҳо он гоҳ дармеёбад, ки мақсадҳои Рум дар асл чист, ки барои раҳой аз дом аллақай дер шудааст. Вай хомӯшона ба қудрат афзуда истодааст. Таълимоташ таъсири худро дар толорҳои қонунгузорӣ, дар калисоҳо ва дар дилҳои одамон мерасонад. Вай биноҳои баланд ва азими худро барпо мекунад, ки дар паноҳгоҳҳои махфии онҳо таъқиботҳои пешинаи ӯ такрор хоҳанд шуд. Пинҳонӣ ва бидуни гумон вай нерӯҳои худро тақвият медиҳад, то ҳангоме ки вақти зарба заданаш фаро расад, мақсадҳои худро пеш барад. Ҳамаи он чи ӯ мехоҳад, мавқеи бартарист, ва ин аллақай ба ӯ дода мешавад. Ба зудӣ мо хоҳем дид ва эҳсос хоҳем қард, ки мақсади унсури румӣ чист. Ҳар кӣ ба қаломи Худо имон оварад ва ба он итоат намояд, ба ҳамин васила ба маломат ва таъқибот гирифта хоҳад шуд». «Муборизаи бузург», 581.

Мисли Ҳераклии император, папство низ ба сӯи ҳадафи худ «пинҳонӣ ва ногаҳон» ҳаракат қарда истодааст, дар иҷрои боби бисту сеюми Ишаё, ки дар он фоҳишаи Сур барои таърихи подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас фаромӯш қарда мешавад. Ҳамлаи

махфӣ ва ногаҳонии Ҳераклий ин аст, ки ҷаҳон папстро аз соли 1798 то қонуни якшанбе фаромӯш мекунад. Сатр бар сатр, войи яқум намояндаи войи сеюм ва охирин аст. Дар войи яқум эълومه дода мешавад, ки ҳамчунин бо таърихи Ислон ва давраи мӯҳргузории яксаду чихилу ҷаҳор ҳазор мувофиқат мекунад.

Ва ба онҳо амр карда шуд, ки ба алафи замин, на ба ҳеҷ гиёҳи сабз ва на ба ҳеҷ дарахт осеб нарасонанд, балки фақат ба он одамоне, ки мӯҳри Худоро бар пешониҳои худ надоранд. Ва ба онҳо дода шуд, ки онҳоро накушанд, балки панҷ моҳ азоб диҳанд; ва азоби онҳо мисли азоби кайдум аст, вақте ки одамро неш мезанад. Ва дар он рӯзҳо одамон маргро хоҳанд ҷуст, вале онро нахоҳанд ёфт; ва орзу хоҳанд кард, ки бимиранд, аммо марг аз онҳо хоҳад гурехт. Ваҳй 9:4–6.

Пеш аз он ки калид дар ҷанги Нинево гардонда шавад, ки он қонуни рӯзи якшанбеи ба зудӣ фарорасанда аст, садӯ чилу чор ҳазор аллакай мӯҳр зада шудаанд. Дар вақти қонуни рӯзи якшанбе, вайроншавии шаҳрҳо, ки бо тӯбҳои оташи Нашвилл оғоз мегардад, ҳамчун давраи «панҷ моҳ» тасвир шудааст, вақте ки ҷанг шиддат мегирад ва ҳаммоми хуни дуҷоми папағӣ ба амал меояд, дар иҷрои ҷавобе ки ба шаҳидони Асрҳои Торик дар мӯҳри панҷум дода шуда буд.

Ва ҳангоме ки мӯҳри панҷумро кушод, ман зери қурбонгоҳ ҷонҳои онҳоро дидам, ки ба хоҳири каломии Худо ва ба хоҳири шаҳодате ки доштанд, кушта шуда буданд. Ва онҳо бо овози баланд нидо карда, мегуфтанд: «То кай, эй Худованд, Қуддуси Ҳаққонӣ, ҳукм намекуӣ ва хуни моро аз сокинони замин интиқом намегирӣ?» Ва ба ҳар яке аз онҳо ҷомаҳои сафед дода шуд; ва ба онҳо гуфта шуд, ки андаке боз ором гиранд, то ҳамкорони онҳо ва бародарони онҳо низ, ки мисли онҳо кушта хоҳанд шуд, ба қомилӣ расанд. Ваҳй 6:9–11.

Шаҳидони Асрҳои Торикон нахустин гурӯҳе мебошанд, ки шаҳидони Руми муосирро дар вақти бӯҳрони қонуни якшанбе пешнамоӣ мекунанд. Пеш аз он ки он бӯҳрон фаро расад, яксаду чилу чор ҳазор мӯҳр карда мешаванд, ва он раванди мӯҳргузорӣ аз 9/11 бо омадани Исломи вои сеюм ва бо пошидани борони охир оғоз ёфт. Вақте ки шаҳидони нахустин Асрҳои Торикон пурсиданд, ки папағӣ кай доварӣ хоҳад шуд, ба онҳо гуфта шуд, ки ҳангоме ки Асрҳои Торикон тақрор мешаванд, гурӯҳи дуҷоми шаҳидон низ хоҳад буд; ва он вақтест, ки калиди ҷанги Нинвеҳ дар қонуни якшанбеи наздик иҷрошаванда мегардад. Пеш аз он ки гурӯҳи дуҷоми шаҳидон қомил гардад, яксаду чилу чор ҳазор мӯҳр карда мешаванд, ва давраи мӯҳргузорӣ, ки аз 9/11 оғоз ёфт, дар мӯҳри панҷум муайян карда шудааст; зеро гуфтугӯе, ки дар он ҷо баён шудааст, дар Ваҳй боби шашум, оятҳои НҶҲ то ЁЗДАҲ, ёфт мешавад, ва ба ин васила оғози ва анҷоми мӯҳргузориро бо 9/11 нишон медиҳад. Анҷом нобудии Исломо, ҷунон ки дар Ваҳй НҶҲ, ЁЗДАҲ баён шудааст, ворид месозад, ва онҳое ки мӯҳр карда шудаанд, таҷрибаи Дониёро, ки дар Дониёл НҶҲ, ЁЗДАҲ нишон дода шудааст, ба анҷом расонда хоҳанд буд.

Мо ин мавзӯро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.